

## عنوان مقاله:

فخرذاتی در شعر شریف رضی

## محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

## نویسندگان:

کیفیه اهوازیان - استاد یار، گروه عربی، دانشگاه فرهنگیان، تهران.

خیریه عچرش - دانشیار گروه عربی دانشگاه شهید چمران اهواز

## خلاصه مقاله:

فخر، موضوعی اصیل در نزد اعراب است؛ که از روزگار دیرین بدان پرداخته اند. براین اساس، این موضوع در نزد شاعرمان، میراثی فنی است که بدان توجه زیادی نموده است. فخریات او بر دو قسم است: فخر او به قومش؛ و فخر او به خودش. به دلیل انتساب رضی به خاندان نبوت علیهم السلام فخر رضی به قومش، فخری است که در عین غرور و سربلندی آمیخته با عشق و محبت می باشد و از سوی دیگر از آنجا که روزگار شاعر با ظلم و فساد درآمیخته است، لذا وی برای گریز از محیط زندگی سرشار از شرارت و تیره بختی، به خویشتن که از این امور به دور مانده است، فخر نموده و خصوصیات نیک و برجسته خویش را یادآوری می نماید. اگر فخریات او در آغاز طوفان به پا می کنند، در پایان رنگ آرامش و اطمینان می گیرند، و اگر در ابتدا خروش رعد از آنها برمی خیزد، در انتها به زلالی آب و لطافت نسیم می گرایند. در اوج مبالغه و غلو، چونان نسیمی خنک و بهاری بر دل می نشینند، زیرا در آنها بزرگی و شکوه با لطافت و رق6ت درآمیخته است. با نگاهی کاوشگرانه در دیوان رضی، از همان ابتدای شعر سرایی وی، فخر ذاتی که نمایانگر احساسات درونی شاعر و عزت و بلندمرتبی اوست، در دیوانش، مقابل دیدگان خواننده تجلی می یابد. در این مقاله، سعی بر آن است تا فخریات ذاتی شاعر، از جهت معانی موجود در آن، مورد بررسی قرار گیرد.

## کلمات کلیدی:

شریف رضی، فخر، فخر ذاتی، عصر عباسی

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/924076>

